

**ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟ ΦΟΡΕΩΝ 2ΟΥ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΟΣ
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΛΣΟΥΣ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ
ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, 11.00 Π.Μ. ΠΤΙ –ΠΑΛΑΙ**

ΤΟ ΑΛΣΟΣ
ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΧΩΡΟΣ
ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ
ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΦΚΟΥΡΑΣΗ
ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

Κυριακή 9 Νοεμβρίου
στις 11.00 π.μ.
στον κινηματογράφο
«Πτι Παλαί» (Ριζάρη 24)

Ομιλήτριες:
Αντωνία Ρήγα-Καρανδενιού
καθηγήτρια Γεωπονικού Πανεπιστημίου
Ελένη Πορτάλιου
καθηγήτρια Ε.Μ.Π. - Δημοτική σύμβουλος

Συντονιστικό φορέων Β' Διαμερίσματος: Σύλλογοι Γονέων και Κηδεμόνων 3^{ης}, 13^{ης}, 90^{ης}, 123^{ης}, 147^{ης} Δημοτικών Σχολείων και 17^{ης} Λυκείου • Εξωραϊστικός Πολιτιστικός Σύλλογος «Ιλισός» • «Ο Παριλίσσιος» Σύλλογος για την προστασία των παριλίσσιων περιοχών • Αθλητικός Πολιτιστικός Σύλλογος «Πήγασος» • Πρωτοβουλία Κατοίκων για το Άλσος Παγκρατίου • Πρωτοβουλία Κατοίκων Μετς

**ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ
ΤΟΥ ΑΛΣΟΥΣ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ
ΘΕΑΤΡΟ ΔΡΟΜΟΥ
ΣΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ**

**Εισήγηση : Ελένη Πορτάλιου,
αν. καθηγήτρια Αρχιτεκτονικής Σχολής ΕΜΠ
δημοτική σύμβουλος Δήμου Αθηναίων**

Ξεκινώ με μια εικόνα που αποτυπώνει πολύ χαρακτηριστικά τη θέση μας για το Άλσος Παγκρατίου: το Άλσος να παραμείνει χώρος πυκνής βλάστησης που θα φιλοξενεί τους κατοίκους της ευρύτερης περιοχής και πρωτ' απ' όλα τα παιδιά.

Σύμφωνα, όμως με την απόφαση της πλειοψηφίας του Δημοτικού Συμβουλίου, στο Άλσος Παγκρατίου πρόκειται να εγκατασταθούν ογκώδη μόνιμα κτίρια, εμβαδού 700 τ.μ. κλειστού χώρου (θέατρο – κινηματογράφος, βοηθητικοί χώροι , wc, αναψυκτήριο) και 600 τ.μ. ανοιχτού, ο οποίος θα καταληφθεί από τραπεζοκαθίσματα.

Στο χώρο, που θα χάσει τον δημόσιο χαρακτήρα του, θα κλείσει και θα εμπορευματοποιηθεί, παίζουν σήμερα εκατοντάδες παιδιά (μπασκέτα, ποδήλατο, ελεύθερη κίνηση).

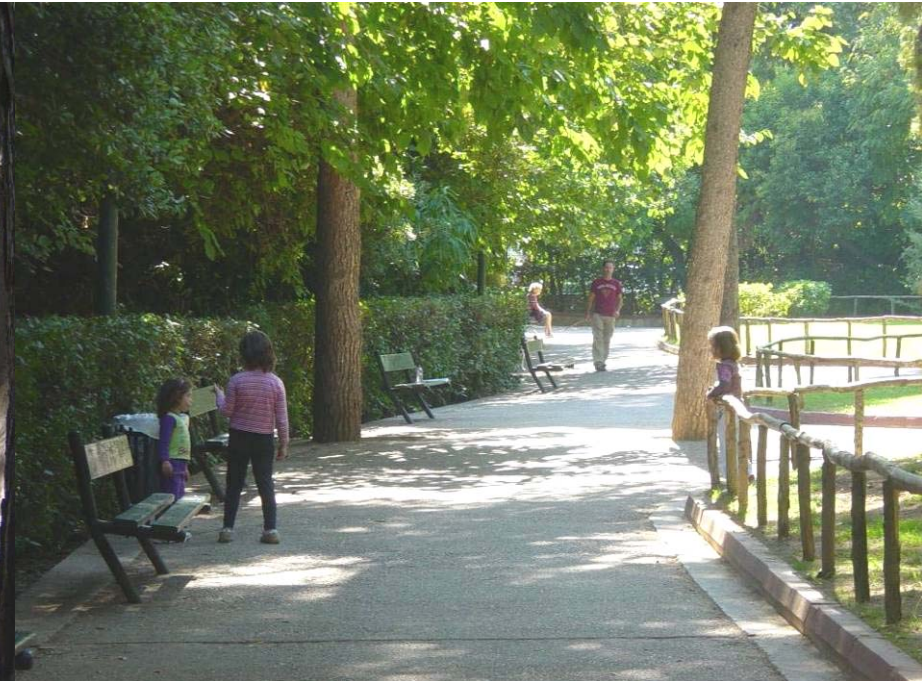

γήπεδο μπάσκετ και ξέφωτο για μπάλα

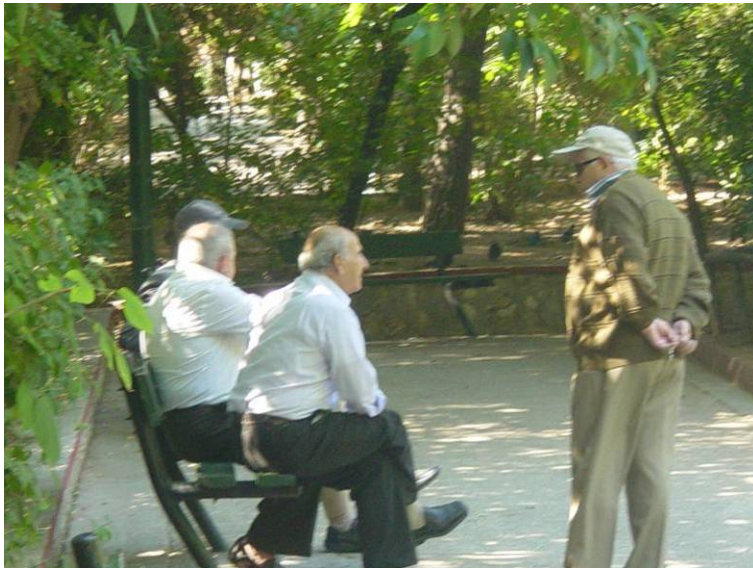
λαϊκή συνέλευση
στο γήπεδο μπάσκετ του Άλσους

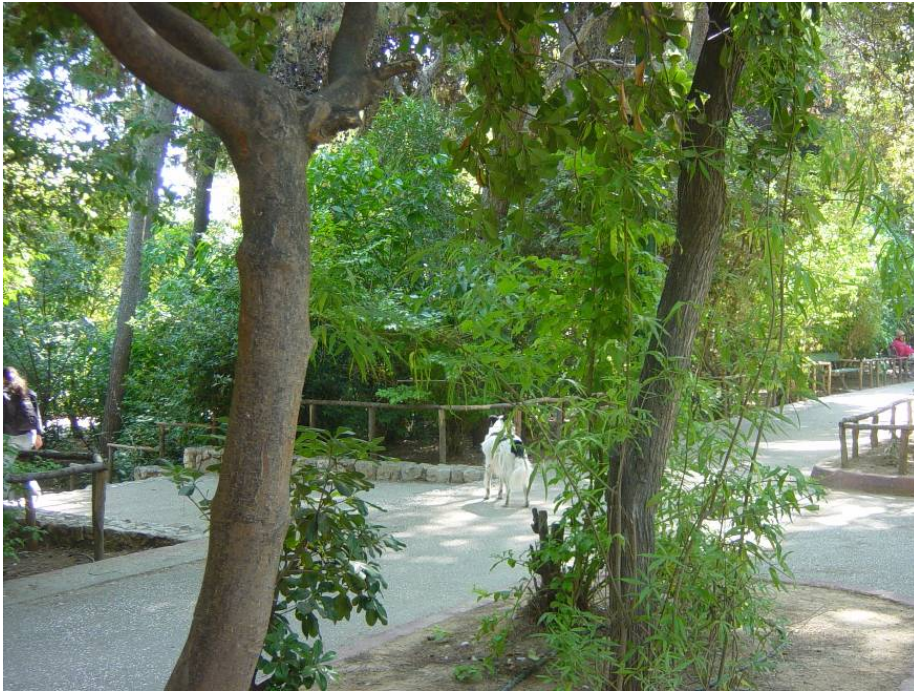

παιδική χαρά , που σήμερα
παραμένει ασυντήρητη αν
και φιλοξενεί δεκάδες παιδιά

Αντίθετα με την κινδυνολογία ανωνύμων και επωνύμων πηγών περί περιθωριακών στοιχείων, το Άλσος Παγκρατίου, παρά τη σχετική εγκατάλειψή του, σφύζει από ζωή, κατοικείται καθημερινά από τον κόσμο της πόλης, ο οποίος ασφυκτιά στο στενό ιδιωτικό του χώρο και δεν έχει να πληρώσει το αντίτιμο μιας αγοραίας αναψυχής.

σκιερόι χώροι
καθιστικών για
όλες τις ηλικίες

τα ζώα όπως και τα παιδιά τρέχουν και παίζουν στο Άλσος

Το Αλσος είναι μικρό φυσικό οικοσύστημα, ένα θραύσμα φύσης στην καρδιά της διαρκώς επιβαρυνόμενης με οχλούσες χρήσεις πόλης και ως τέτοιο πρέπει να παραμείνει, όπως, άλλωστε, επιτάσσει η νομοθεσία περί αλσών, η οποία απαγορεύει οποιαδήποτε δόμηση, επιτρέποντας μόνο έργα βελτίωσης, συντήρησης και προστασίας της βλάστησης.

Η κυρίαρχη σήμερα λογική υφαρπαγής δημόσιων πράσινων χώρων για να αξιοποιηθούν ως «φιλέτα» με αγοραίες χρήσεις και η μετατροπή των φυσικών στοιχείων σε σκηνικά για προσοδοφόρα εμπορευματοποίηση, είναι μια απαράδεκτη πολιτική που μετατρέπει τη φύση σε πόλη και την παραδίδει στο ιδιωτικό κέρδος. Στην Αττική διαθέτουμε 2,15 τ.μ. πράσινου ανά κάτοικο, τη μικρότερη δηλαδή επίδοση μεταξύ των ευρωπαϊκών πόλεων.

Κάθε τ.μ. πράσινο που χάνεται, κάθε δένδρο που κόβεται, εντείνουν αυτή την πληγή. Τα άλση πρέπει να ζουν στους ρυθμούς της φύσης, με τους νόμους της χλωρίδας και της πανίδας που φιλοξενούν, όχι με τον θόρυβο και τις φωτοχυσίες της πόλης.

Ας πάμε λίγο πίσω στο παρελθόν. Το 1898 ξεκίνησε μια σημαντική κρατική και κοινωνική πρωτοβουλία για την αναδάσωση των λόφων και των αλσών της Αθήνας. Τότε, όπως αναφέρει, ο Κώστας Μπίρης στο βιβλίου του «Αι Αθήναι» *ωργανώθη αμέσως, εις το Παγκράτι, παρά τας οδούς Ευτυχίδου και Μερκούρη, ο πυρήν ενός φυτωρίου, με πηγάδια, με ατμοκίνητον αντλητικήν εγκατάστασιν και με δεξαμενάς, το οποίον, με την πρόοδον του έργου της Φιλοδοσικής Ενώσεως, ηυξήθη εις την σημερινήν έκτασιν του άλσους.*

Το Άλσος Παγκρατίου έχει, λοιπόν, εκτός των άλλων μια ισχυρή συμβολική σημασία. Από δω ξεκίνησε η διαμόρφωση των πράσινων χώρων της Αθήνας. Έχουμε, επομένως, ένα παραπάνω λόγο να το προστατεύσουμε ως χώρο πράσινης μνήμης σε μια πόλη με βαρύτατα τραυματισμένο το φυσικό της περιβάλλον.

Η πλειοψηφία του Δημοτικού Συμβουλίου ισχυρίζεται ότι έχει ευγενή κίνητρα : θέατρο ίσον πολιτισμός, μας λέει. Πράγματι, ένα καλό θέατρο εκπολιτίζει, όταν, όμως, δεν τραυματίζει τη φύση και δεν υφαρπάζει ζωτικό χώρο από τα παιδιά και οξυγόνο από τους ανθρώπους της πόλης. Ο πολιτισμός του δημόσιου, πράσινου και ελεύθερα προσβάσιμου χώρου είναι που χάνεται σήμερα, όχι οι θεατρικοί χώροι , οι οποίοι από τις αρχές της 10ετίας του '70 - όταν το θέατρο του Άλσους Παγκρατίου κάλυπτε μια ζωτική ανάγκη σκηνης - μέχρι σήμερα, έχουν πολλαπλασιαστεί, υπερκαλύπτοντας τις ανάγκες της πόλης. Εκτός των χώρων που διαθέτει ο ίδιος ο Δήμος της Αθήνας και είναι πολλοί, στην επικράτειά του υπάρχουν ακόμα οι χώροι του φεστιβάλ Αθηνών και, πολύ κοντά στο Παγκράτι, τα φεστιβάλ Καισαριανής, Βύρωνα, Υμηττού. Δεν πάσχουμε, λοιπόν θεατρικά. Πάσχουμε, αλλά στον αντίποδα της λογικής δημιουργίας μιας επιπλέον μόνιμης θεατρικής σκηνης που θα αποτελέσει μιας πρώτης τάξεως εργολαβία και θα αφαιμάξει από τα ταμεία του δήμου πολύτιμους πόρους.

Σήμερα το θέατρο απευθύνεται σε ένα περιορισμένο κοινό. Στο Δημοτικό Συμβούλιο πρότεινα από την πλευρά της Ανοιχτής Πόλης ένα διαρκές φεστιβάλ καλλιτεχνών δρόμου στους ανοιχτούς χώρους της πόλης, από νέες καλλιτεχνικές ομάδες – επαγγελματικές και ερασιτεχνικές, που δεν χρειάζονται ογκώδεις και δαπανηρές εγκαταστάσεις αλλά στοιχειώδεις και φτηνές, μεταφερόμενες υποδομές. Προτείνουμε θεατρικές παραστάσεις και άλλα καλλιτεχνικά δρώμενα, που πλουτίζουν και ψυχαγωγούν τον λαό της πόλης, θέατρο στις γειτονιές, εκεί όπου οι άνθρωποι και, κυρίως, ο φτωχός κόσμος ζει και αναζητεί λίγη χαρά στην καθημερινή του βιοπάλη.

Πρόσφατα, στις 25/10 , πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα όπως και σε άλλες ευρωπαϊκές πόλεις η Μέρα Δρόμου σε διάφορα σημεία του ιστορικού κέντρου , στην οποία ένωσαν τις δυνάμεις τους πολλές καλλιτεχνικές ομάδες δρόμου. Τέτοιες παραστάσεις χωρούν στο Άλσος Παγκρατίου και σε κάθε άλσος, πλατεία ή πεζόδρομο και δεν χρειάζονται καμιά μόνιμη υποδομή.

